

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Human Rights

حقوق بشر

ایگناسیو گوتیرز د تران گومز-بنیت

برگردان: مجله جنوب جهانی

فرستنده: عثمان حیدری

۱۲ اپریل ۲۰۲۵

ویرانی در غزه، ننگ جهانی



یک سال و نیم پس از آغاز این فاجعه عظیم، جامعه بین‌المللی همچنان نظاره‌گر است، هرچند صداهای معدودی، با تردید، از نسل‌کشی سخن می‌گویند، خواستار محاکمات بین‌المللی می‌شوند و چند کشور روابط دیپلماتیک خود را به حالت تعلیق درآورده‌اند.

کارزار جنگی که رژیم تل‌آویب بیش از ۱۶ ماه پیش علیه غزه اعلام کرد، ردی از مرگ، ویرانی و ننگی بر جای گذاشته که هضم آن غیرممکن است. حداقل برای یک فرد بی‌طرف و قادر به همدلی با رنج انسانی، زیرا به نظر می‌رسد از دیدگاه بسیاری از «شهروندان جهان»، مجازات بی‌رحمانه‌ای که ساکنان نوار بدبخت غزه متحمل شده‌اند، نه تنها قابل هضم است بلکه کاملاً موجه نیز به نظر می‌رسد.

ما تصور می‌کردیم که بربریت ماشین جنگی صهیونیستی با بمباران‌های بی‌هدف آوارگان، که بیشترشان کودکان و سالمندان بودند، شکنجه سیستماتیک جوانان غزه در زندان‌های اشغال‌گران یا شرورترین و وحشتناک‌ترین اقدام یعنی تحمیل محاصره، گرسنگی و تشنگی بر میلیون‌ها نفر محروم از خدمات اولیه ضروری برای بقا، به اوج انحطاط خود رسیده است.

باور داشتیم که در این نمایش خشونت مستبدانه به اندازه کافی دیده‌ایم، اما با صهیونیسم در نسخه معاصرش، همیشه باید منتظر یک جهش کیفی دیگر باشید. آخرین مورد، قتل بیش از ده نفر از پرستاران و امدادگران فلسطینی صلیب سرخ و

سازمان ملل متحد بود که توسط ارتش اشغالگر به رگبار بسته شدند، در حالی که برای کمک رسانی، طبق معمول، به گروهی از همکاران زخمی در حمله قبلی در جنوب رفته بودند.

در طول ماه‌های اخیر، شاهد کشف گورهای دسته‌جمعی با اجساد فلسطینیانی بوده‌ایم که با عجله زیر توده‌های خاک فشرده شده توسط بیل‌های مکانیکی شوم اشغالگران دفن شده بودند. با این حال، آنچه واقعاً تکان‌دهنده است، همانطور که برخی از آن مفسرانی که در این مرحله به نظر می‌رسد از کشتارهای انجام شده توسط سربازان اسرائیلی شگفت‌زده می‌شوند، ممکن است بگویند، این است که برخی از آن اجساد در حالی پیدا شده‌اند که دست‌هایشان بسته بوده یا با گلوله خلاص به سرشان شلیک شده بود. این، و این واقعیت که در زمان بمباران، آنها در داخل خودروهای با علامت‌گذاری مناسب و نشانه‌های مربوط به سازمان‌های کمک‌های بشردوستانه حضور داشتند، آیا یک جنبش انزجار بین‌المللی را برانگیخت؟ خیر، به هیچ وجه.

دفتر رسانه‌ای غزه اعلام می‌کند که از ۷ اکتوبر، ارتش اشغالگر ۱۴۰۲ نفر از متخصصان پزشکی را کشته و ۳۴ بیمارستان و ۲۴۰ مرکز و تأسیسات بهداشتی را تخریب یا از کار انداخته است، که برخی از آنها به پادگان یا مراکز عملیاتی تبدیل شده‌اند.

آنها به طور خاص با آمبولانس‌ها خصومت ورزیده‌اند، نزدیک به ۱۵۰ دستگاه بمباران یا به رگبار بسته شده‌اند، مانند موردی که به آن اشاره کردیم. سازمان‌های مختلف کمک‌های بین‌المللی اکنون، مانند حوادث قبلی، بر اساس اظهارات شاهدان و شواهد جمع‌آوری شده در محل، از جنایت جنگی سخن می‌گویند. با این حال، روایتی که رژیم تل ابیب ارائه می‌دهد، حاکی از آن است که در واقع آن به اصطلاح پرسنل بهداشتی، اعضا یا هواداران حماس بوده‌اند و به دلیل عدم توجه به درخواست‌های شناسایی به آنها شلیک شده است.

مشکلی در روایت‌ها وجود دارد: روایت اسرائیلی همیشه «خریدار» بیشتری دارد، زیرا در نهایت، آنها بر گفتمان تسلط دارند و اکثریت قریب به اتفاق خبرگزاری‌های بزرگ و رسانه‌های غربی را تحت سلطه خود نگه می‌دارند، که به نوبه خود، «روایت» رسمی را که باید در جهان غالب شود، شکل می‌دهند. کتابچه سبک صهیونیستی، درک آنچه «افکار عمومی جهانی» می‌نامند را مشروط کرده است؛ بنابراین، تخطی از خطوط اصلی این اطلاع‌رسانی هدفمند، تنها منجر به برچسب بی‌معنای «افراطی» می‌شود.

روایت صهیونیستی غالب است، بله، هر اتفاقی بیفتد، از زمانی که حماقت «سرزمین بدون مردم برای مردم بدون سرزمین» یا افسانه «تنها دموکراسی خاورمیانه» را اختراع کردند (چگونه یک دولت مبتنی بر برتری یک ملت-مذهب که ساکنان قانونی سرزمین را اخراج می‌کند و از بازگشت آنها به آن جلوگیری می‌کند، می‌تواند دموکراتیک باشد؟). حتی اگر فرضیات این دیدگاه ساختگی و تحریف‌کننده واقعیت، در برابر حداقل تحلیل مبتنی بر عقل سلیم و مفهوم عدالت تاب نیاورد، روایت صهیونیستی حاکم است. و وای به حال کسی که در هر کجای دنیا، به ویژه در ایالات متحده و کشورهای اروپایی خاص، جرأت کند آن را زیر سؤال ببرد. این قربانی جهانی و ابدی است که معیارهای درست و قابل تصور را تعیین می‌کند. با تبدیل شدن ساختار بزرگ فکری و نهادی صهیونیسم به «قربانی برتر»، غیرممکن است که خود آن بتواند به جلا بی‌رحم تبدیل شده باشد.

همانطور که ارتش اسرائیل تاکنون تعداد پرستاران، پزشکان و رانندگان آمبولانس بیشتری را نسبت به هر رویداد دیگری در قرن حاضر کشته و زخمی کرده است، وحشیگری به کار رفته علیه حرفه روزنامه‌نگاری نیز از هر نوع رکورد فراتر رفته است. بیش از دویست نفر کشته شده‌اند و اتفاق مهمی نیفتاده است. مانند کادر درمان، آنها فلسطینی هستند: و ما بخوبی می‌دانیم که جان یک فلسطینی هیچ ارزشی ندارد. آنها را نمی‌توان قربانی دانست، زیرا در آن

سرزمین، نقش قربانی از قبل به طرف غالب اختصاص داده شده است، که هر کاری انجام دهد، همیشه قربانی خواهد بود؛ و همچنین نمی‌توان آن را حمله آشکار به یک حرفه خاص دانست، زیرا یک روزنامه‌نگار فلسطینی همیشه، در وهله اول، یک فلسطینی خواهد بود؛ بنابراین، فردی که ذاتاً مظنون به نقض اخلاق حرفه‌ای است. فراتر از اطلاع‌رسانی، دستکاری و خدمت به منافع «شر»؛ سابقه تجاوزات صهیونیست‌ها به خبرنگاران آشکار است. سابقه تجاوزات گروه‌های صهیونیستی به خبرنگاران و گزارشگران مشهور است. آنها با هر رنگ و در هر شرایطی کشته شده‌اند، معمولاً هنگام پوشش یک حمله نظامی.

رژیم تل ابیب زحمت چندانی برای روشن کردن شرایط مرگ این خبرنگار یا آن گزارشگر به خود نمی‌دهد. تنها در صورتی که خبرنگاران اعزامی از کشورهای غربی، گاهی با اصالت فلسطینی، باشند، پروتکل معمول، که برای رفع مسؤلیت ضروری است، به اجراء در می‌آید: اول، شلیک از سوی «تروریست‌های» فلسطینی انجام شده است؛ دوم، هنگامی که بی‌اعتباری این ترفند ثابت می‌شود، خبرنگار در جانی بوده که نباید می‌بوده است؛ سوم، به هر حال، ما یک کمیسیون تحقیق تشکیل می‌دهیم که بدون تردید، بی‌گناهی ارتش و تقدیر دیپلماسی امریکا را اعلام خواهد کرد: «دیدید؟ چیزی برای پنهان کردن وجود نداشت. نیروهای دفاعی اسرائیل، بار دیگر، بی‌گناه هستند.» و چهارم، تمام این مراحل نشان می‌دهد که ما با یک دموکراسی روبه‌رو هستیم که در آن عدالت و بی‌طرفی حاکم است. بنابراین، هرگونه تلاش برای مجرم جلوه دادن ارتش آن، اقدامی تجاوزکارانه غیرقابل تحمل نسبت به وضعیت قربانی دائمی آن است.

دولت اسرائیل، با حمایت بی‌قید و شرط ارباب بزرگ امریکائی خود، ده‌ها هزار نفر را به قتل رسانده، بیشتر خاک غزه را به ویرانه تبدیل کرده، تقریباً تمام ساکنان آن را آواره کرده و آنها را به گرسنگی و محرومیت محکوم کرده است. در همین حال، شهرک‌نشینان در حال تسریع طرح توسعه استعماری در کرانه باختری هستند - موضوع همیشه همین بوده است، بیرون راندن فلسطینی‌های بیشتر و تصاحب زمین‌های آنها و در صورت لزوم، زمین‌های همسایگان عرب آنها - در راستای آن اسرائیل بزرگ شوم و منحرف.

اما یک سال و نیم پس از آغاز این فاجعه عظیم، جامعه بین‌المللی همچنان نظاره‌گر است، هر چند صداهای معدودی، با تردید، از نسل‌کشی سخن می‌گویند، خواستار محاکمات بین‌المللی می‌شوند و چند کشور روابط دیپلماتیک خود را به حالت تعلیق درآورده‌اند. در برابر این همه وحشت، این ژست‌ها، هر چند از سر استتار شرافتمندانه، اما حاشیه‌ئی به نظر می‌رسند. پذیرفتن این موضوع دشوار است که بسیاری از کشورها همچنان به این گروه جنایتکار سلاح و پوشش دیپلماتیک ارائه می‌دهند و برخی از دولت‌های عربی تمام تلاش خود را می‌کنند تا ماشین جنگی صهیونیستی هرگونه نشانه مخالفت سیاسی در فلسطین را، در برابر انفعال ناگهانی رعایای خود، از بین ببرد، انفعالی که به اندازه انفعال ما دردناک و غیرقابل توجیه است.

همه اینها ننگی جهانی است. با این حال، برای دولت امریکا و پروژه صهیونیستی به طور کلی، آنچه نگران کننده است، این است که مردم غزه همچنان مقاومت می‌کنند و از ترک سرزمین خود امتناع می‌ورزند. یا از فروش خود. اما این توطئه شگفت‌انگیز نباید پیروز شود. همانطور که شاعر مراکشی، محمد بنیس، می‌نویسد (بیداری سکوت، ترجمه و بررسی انتقادی فدریکو آربوس، وریوم، مادرید، ۲۰۲۵، ص ۲۱۲)

غزه را دیدم

که پرواز می‌کرد

با بال‌هایی

از زمرد.

در آن سوی میدان، غریبه‌ها
هدیه رد و بدل می‌کنند و به سلامتی خاک فلسطین می‌نوشند.

در جاهائی که هیچ‌کس نمی‌بیند،

دیگران برای غزه‌ای پر از خون سوگواری می‌کنند.

آن «غریبه‌هایی که هدیه رد و بدل می‌کنند»، مانند یونانیانی که در اشعار مشهور ویرژیل در دروازه‌های تروا هدایائی تقدیم می‌کردند، نمادی از یک عملیات طولانی مدت و سازماندهی شده برای تثبیت یک پروژه استعماری شرم‌آور هستند. ایالات متحده، همانطور که رئیس جمهور آن با ماجرای اسفناک تعرفه‌ها نشان می‌دهد، با تضعیف پایه‌های لیبرالیسم تجاری که خود طراحی کرده‌اند، هنوز قدرت کافی برای حمایت از دیدگاه اسرائیلی خود در مورد خاورمیانه را دارد. با این حال، بال‌های زمردین، بال‌های زیادی هستند.

۱۱ اپریل ۲۰۲۵